

det ikke tilkommer Overhuset at have. Denne Betragtning er i fuld Overensstemmelse med, hvad der er blevet angivet som Landsthingets egentlige Opgave og er blevet sagt om Betydningen af Grundlovsforandringen i 1866. Betydningen heraf er blevet fremstillet saaledes, at vi fik et mere konservativt Overhus, der noget mere end det tidligere Landsthing, kunde holde igjen, hvis man fandt, at Folket gjennem Folkethinget gif for rask frem, men derimod blev i sin Tid Betydningen ikke fremstillet saaledes, som man senere mere og mere har søgt at gjøre gjældende, at Overhuset skulde angive baade Aanden og Retningen, hvori Lovgivningen og Styrelsen skulde gaa. Det er nu min Forklaring af den parlamentariske Regjeringsform, og jeg kan jo ikke negte, at jeg slutter mig til dem, som mene, at de Erfaringer, vi have gjort, navnlig siden 1866, gjøre det til en ubtrykkelig Nødvendighed at søge en saadan Regjeringsform indført, at komme Tanken i dens Gjenneførelse saa nær som mulig og at fastholde Maalet for dens fulde Gjenneførelse i Fremtiden.

Seg vilde nu gjerne henvende nogle enkelte Ord til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille). Ganske vist er der allerede blevet hilst paa ham af det ærede Medlem fra Møen (Bojsen), men jeg har dog nogle enkelte Bemærkninger at henvende til ham, fordi han var saa venlig paa flere Steder i sit Foredrag at erindre mig personligt. Det ærede Medlem begyndte meget alvorligt og i besynderlige Udtryk, som dog maa have været parlamentarisk tilladelige, siden vi ikke hørte den ærede Formand nedlægge Indsigelse derimod, at dable et andet æret Medlem (Zahle), der talte igaar. Han talte om Benvstres „Snak“ eller „vor Snak“ herovre, om at vi „gav det Hele en god Dag“ osv.

Formanden: Det ærede Medlem tager fejl og gjengiver ikke ganske rigtigt, hvad der er sagt.

Berg: Ordet „Snak“ blev dog brugt.

Formanden: Ja, men ikke i den Forbindelse, hvori det ærede Medlem antager det; jeg vilde ellers ganske vist have paatalet det.

Berg: Jeg troede, at vi derefter havde faaet at høre et meget alvorligt Foredrag af det ærede Medlem, men paa en Maade glædede det mig, at Naturen gif over Optugtelsen, og at Foredraget blev lidt spillende, saa at vi dog, som vi pleie, naar det ærede Medlem taler, kunde faae Noget at forlyste os med. Smidlevtid skal jeg ikke opholde mig ved, hvad en tidligere Rigsdagsmand har sagt til det ærede Medlem, at han skulde beslutte sig paa lidt større Ballast af Ulov, skjønt disse Ord vel kunde komme til Anvendelse paa ham ogsaa i dette Tilfælde. Det ærede Medlem

omtalte et Par Ting, som jeg synes, at han ikke skulde være kommen dybere ind paa, navnlig af Hensyn til hans egen personlige Stilling lige overfor saadanne Spørgsmaal. Han talte om den provisoriske Finantslov 1853, men det ærede Medlem udtalte jo dengang, om end i en anden Stilling end hans nuværende, den strengeste Fordømmelse over Ulovligheden af et saadant Skridt, og i den Forbindelse kan han ogsaa umuligt henvise til en tidligere Rigsdagsmand, Biskop Monrad; thi dengang Spionned antydede, at han, naar Rigsdagen blev opløst, ogsaa kunde hjælpe sig paa anden Maade end ved en Bevilling, svarede Monrad, at han behøvede ikke at imødegaa denne Udtring af Finantsministeren, da Enhver vidste, hvor urigtigt en saadan Opsættelse var. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds glemte nu at anføre, paa hvilket Sted den vedkommende Mand har udtalt sig for provisoriske Finantslove, og det er saaledes ikke klart, at Monrad hører til den Kreds af Mand, hvortil den ærede Læser hører, og som har skiftet Ansættelse med Tiden, efter som Spørgsmaalet er blevet mere eller mindre praktisk brugeligt for et vist Parti. Seg skal ogsaa ved denne Leilighed bemærke med Hensyn til Spørgsmaalet om Rigsretten, at naar man tager i Betragtning de i 1853 foreliggende Forhold, kan det nok forstaaes, at Folkethinget gif forbi Anklage og Dmtale af det Skridt, Spionned havde tilladt sig ved at udstede en provisorisk Finantslov; men det er en Selvsølge, at ligesom det ikke dermed kan siges at være anerkjendt, at provisoriske Finantslove ere lovlige — thi Folkethinget har vel Ret til at anklage, men ogsaa Ret til at undlade at anklage, selv hvor det veed, at det er berettiget dertil — saaledes vilde man heller ikke kunne hente noget Bevis fra, hvad Rigsretten nu eller senere maatte dømme i en saadan Sag; thi hvilket Resultat, Rigsretten end vilde komme til, kunde dette Resultat dog kun gjælde for det enkelte Tilfælde til det enkelte Tidspunkt. Det Samme kan jeg ogsaa bemærke til det ærede Medlem for Alsens (N. Andersen), der igaar fortalte, at vor Bevillingsret var afhængig af en Rigsretsdom. Det er en Misforstaaelse. Det ærede Kjøbenhavnske Medlems Forklaring af vor Stilling ifjor var heller ingenlunde nysigtig. Der som Spørgsmaal af større Betydning ikke ifjor havde lagt ganske anderledes Beslag paa vor Opværfomhed, kunde en theoretisk Undersøgelse og Beslutning med Hensyn dertil rimeligvis have fundet sin Plads; efter som Forholdene udviklede sig, vilde det have været et ufrugtbart, unyttigt og ubehjagsmæssigt Arbejde; men at vi ikke benyttede Leiligheden, uagtet vi havde det ærede Medlem i vor Midte, da vi dog dengang maatte antage at have ham paa vor Side med Hensyn til Spørgsmaalet om Lovligheden, det viser jo ikke, at vi i og for sig frygtede for Modstand mod at bringe det frem. Det andet Spørgsmaal er om et Attentat